Anitas vittnesbörd

Spara som PDF

Den här texten om hur jag blev frälst skrev jag 1981, ett år efter det hände. Jag hittade den i min byrålåda för ett tag sedan och jag tycker att den beskriver ganska bra vad som hände.

Det började i fjärde klass. Jag skulle börja i ny skola och var lite nervös för detta. Redan andra dagen vågade jag inte gå. En svår skräck kom över mig så fort det var dags att gå till skolan. Jag var hemma från skolan nästan hela terminen. Mina föräldrars försök att tvinga mig fungerade inte alls. Besöken på BUP gav inget resultat. Så småningom började jag på BUP:s specialskola, men ganska snart därefter flyttade vi utomlands och där började problemen igen. Hela min skolgång innehöll skräck inför nystarter och månader av frånvaro under flera av höstterminerna.

Gymnasiet klarade jag inte heller. Jag hankade mig fram med lite städjobb. Vid 17 års ålder hade jag flyttat ihop med Lennart och behövde kunna försörja mig. Situationen blev värre och värre. Jag började arbeta på ett servicehus, men klarade bara tre dagar. Mitt sista hopp, tyckte jag, var att börja på vuxengymnasiet, så jag sökte snabbt dispens och kom in där. Jag klarade bara att gå en dag! Nu började också Lennart tröttna på mig. Han såg att han inte kunde hjälpa mig.

Nu hade jag faktiskt ett sista alternativ. Egentligen hade jag slängt det i papperskorgen när jag fick hem det i brevlådan. Jag blev så arg att det skulle komma hem till mig, precis som om de visste hur jag hade det. Det var ett erbjudande om en kurs för arbetslösa ungdomar, där man fick prova på olika jobb genom att praktisera. Jag anmälde mig och kursen skulle börja om två veckor, den 15 september.

Det var precis då, under denna för en gångs skull berättigade ledighet, som en god vän till Lennart och mig berättade att han skulle få besök. En gammal vän till honom skulle komma från Skåne. Han var kristen och bad för narkomaner och andra som blev fria. Det lät spännande, tyckte vi, och tillsammans med några andra i vårt kompisgäng åkte vi hem till vår vän den kvällen.

Hasse Clomén, som vännen från Skåne hette, var en glad bagare och inte alls någon mystisk person som vi hade trott. Han berättade om vad han och hans fru hade varit med om på sista tiden. Det hade kommit hem alla möjliga människor till dem som hade bett om hjälp och när de bad blev de fria från sitt drogbegär, sin ångest och andra problem. Till slut tog jag mod till mig och berättade om min fobi. "Kan man få hjälp för sådant också?" frågade jag. "Javisst," sa Clomén och bjöd hem oss alla till sig i Helsingborg, för han ville inte be utan sin fru.

Vi var nio stycken som lämnade Göteborg en regnig fredagseftermiddag, den 12 september 1980. Inte visste vi vad som skulle hända på denna resa. Jag hade stora förhoppningar, en känsla av att nu är det slut på mina problem. Men jag var väldigt nervös också.

När vi kom fram till Helsingborg öppnade en förvånad fru Clomén dörren. Hasse hade glömt att säga att vi skulle komma. Vi blev ändå välkomnade och stövlade in alla nio för att stanna hela helgen!

Den första kvällen berättade Hasse och Ulla-Britt om sin tro. Allt var nytt för oss. Ingen av oss hade varit i kontakt med kristna människor som levde ut sin tro på detta sätt och som bad för människor till befrielse och helande. Lennart och jag sov dåligt den första natten. Vad höll på att hända egentligen? Det kändes oroligt på något sätt.

På lördagen, efter en utflykt till Kullaberg, tog jag mod till mig och bad om förbön. Vi gick upp på andra våningen i huset, så att vi fick vara ifred. Jag kände inget speciellt just när de bad för mig och jag minns inte mycket heller. Men jag visste bara efteråt att nu var jag fri. Jag grät inte och var inte i något känslorus, men allteftersom kvällen gick, kände jag mig mer och mer fri. Vi sjöng och spelade mycket den kvällen och jag kunde vara med och sjunga de kristna sångerna på ett nytt sätt, inte på skoj, som vi hade gjort förut.

Efter mig bad Hasse och Ulla-Britt för alla nio, en och en. Min systers ögon strålade när hon kom ner. Lennart, som inte visste vad han ville ha förbön för, gjorde en glädjevolt i sitt inre. Vi var i alla fall fem stycken som räknar med att lördagen den 13 september 1980 var den dag vi blev födda på nytt.

Så kom måndagen och det var dags för mig att börja på kursen. Det var en tuff atmosfär med skoltrötta ungdomar och tuffa ledare. Dessutom var det precis som att gå i skolan. Men det gick och det har gått sedan dess. Nu har jag Jesus med mig och jag brukar be när jag går in i klassrummet eller på praktikplatserna. Det håller!

"Det håller" skrev jag 1981 och när man tänker efter så är det ju självklart att tron på Gud håller. Det är ju Gud, Skaparen, som håller oss alla vid liv, ingen av oss kan ju leva utan honom. Men att ta emot Jesus i sitt liv, be honom ta kontrollen över mig är också livsviktigt, både här på jorden och sedan för det eviga livets skull. Att låta Jesus vara Herre i alla delar av våra liv är ju något som vi får kämpa med hela tiden, det är alltid lätt att vilja ha kontrollen själv. Tack och lov har Jesus själv lovat att hjälpa oss och ge oss kraft att både vilja och kunna lämna över mer och mer. Det är faktiskt så att mitt liv med Jesus blir mer och mer spännande för varje år som går och jag kan nog säga att Jesus är mer verklig för mig nu än han var då, 1981.

/Anita Jareteg